

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τέλος ο Μπλουί τον είδε να πεζεύη και να μπαίνει σ' ένα σπίτι.
— Κύριε Μπλουί, του είπε τότε η Άνναϊς, δέν με ρωτήσατε γιατί σάς ζητούσα. Θα σάς τὸ πῶ λοιπὸν ἐγώ: μ' ἔστειλε νὰ σὰς θρῶ ὁ φίλος σας ὁ Τραγκαβέλ.

— Λοιπὸν ὁ Τραγκαβέλ ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ Μαγδαληνή; ρώτησε ὁ Μπλουί.

— Βρίσκεται πληγωμένος στὸ χωριό, ἀπάντησε ἡ Άνναϊς.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δεχθήκατε ἐπίθεσι! εἶπε ὁ Μπλουί μ' ἀταραξία.

Γιὰ μερικές στιγμές ἡ Άνναϊς ἔμεινε σκεφτική καὶ κατόπιν εἶπε:

— Ναι, ὁ Σαιμπριάκ μου ἐπετέθη μαζὺ μὲ μερικοὺς μπράβους... Τοὺς μπράβους τοὺς σκότωσε ὁ Τραγκαβέλ καὶ τὸν Σαιμπριάκ ἐγὼ σὲ κανονικὴ μονομαχία.

— Ὄταν ὁ Μπλουί καὶ ἡ Άνναϊς ἔφτασαν στὸ πανδοχεῖο τοῦ γέρω Τυμπῶ, θρῆκαν ἐκεῖ τὸν Τραγκαβέλ ὄρθιο, παρ' ὅλους τοὺς πόνους ποὺ τοῦ προκαλοῦσαν ἡ πληγὴς του. Ἡ χαρὰ τοῦ ὀπλοδιδασκάλου ὅταν εἶδε τὴν πολυαγαπημένη του νὰ ξαναγυρίζη κοντὰ του ἦταν μεγάλη, μὰ κατῶρθωσε νὰ τὴ συγκρατήσῃ.

— Κύριε, του εἶπε ἡ Άνναϊς, θὰ καταλύσω σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, γιατί εἶμαι τρομερὰ κουρασμένη. Τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασία σας γιὰ νὰ περάσω μιὰ νύχτα ἡσυχῇ.

— Ὁ Τραγκαβέλ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ χλώμιασε τρομερὰ σὰν νὰ μάθαινε κάποια καταστροφή. Μὰ εἶχε χλωμιάσει ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

— Ἡ Άνναϊς χαιρέτησε κατόπιν τοὺς δυὸ νέους κι' ἀκολούθησε τὸ γέρω Τυμπῶ, ὁ ὁποῖος τὴν ὠδήγησε σ' ἕνα πολυτελὲς δωμάτιο στρωμένο μὲ τάπητας κι' ἐπιπλωμένο μὲ πλούσια ἐπιπλα.

— Ἡ Άνναϊς ξαφνιάστηκε βλέποντας τὴν πολυτέλεια αὐτή.
— Εἶνε τὸ δωμάτιο τῆς δούκισσας, τῆς ἐξήγησε ὁ ξενοδόχος. Κανένας ἄλλος δέν μπαίνει ἐδῶ μέσα. Ἡ ἴδια ἡ δούκισσα τὸ ἐπίπλωσε, γιατί ἔρχεται συχνὰ κι' ἀναπαύεται ἐδῶ.

— Ἡ δούκισσα; ἔκανε ἀφηρημένη ἡ Άνναϊς.

— Ναι. Ἐκεῖνη ποὺ μὲ ὑποστήριξε κι' ἔγινε ὅτι ἔγινε, ἕνας καλὸς νοικοκύρης τοῦ χωριοῦ. Τὸ δυστύχημα μόνον εἶνε ὅτι ἐνῶ ἡ δούκισσα ἔκανε τόσα γιὰ μένα, ἐγὼ δέν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γι' αὐτὴ τώρα ποὺ βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι.

— Τί τῆς συμβαίνει λοιπὸν; ρώτησε ἡ Άνναϊς.

— Εἶν' αἰχμάλωτος, κυρία μου, αἰχμάλωτος ἑνὸς ἀθλίου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τὴν παραδώσῃ στὸν καρδινάλιο.

— Ὁ Καρδινάλιος λοιπὸν εἶνε ἐχθρὸς τῆς;...

— Ναι, εἶνε θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς... ὦ! ἂν μπορούσατε σεῖς νὰ σώσετε μὲ τοὺς δυὸ σας φίλους τὴν δούκισσα ντὲ Σεβρέζ!...

— Τὴν δούκισσα ντὲ Σεβρέζ! Γι' αὐτὴ λοιπὸν πρόκειται; ρώτησε ἡ Άνναϊς. Μίλα γρήγορα!..

— Γιατὶ ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχει ἡ δούκισσα εἶνε μεγαλύτερος ἴσως ἀπ' αὐτὸν ποὺ φαντάζεσαι!...

— Ὁ Τιμπῶ διηγῆθηκε τότε ὅλην τὴν ἱστορία τῆς αἰχμαλωσίας τῆς δούκισσας. Ὄταν ἐτελείωσε, ἡ Άνναϊς ἔτρεξε στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόντουσαν ὁ Τραγκαβέλ καὶ ὁ Μπλουί.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε, ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ εἶνε αἰχμάλωτος σ' αὐτὸ τὸ χωριό. Θέλω νὰ τὴν ἐλευθερώσω! Μπορῶ νὰ βασίζωμαι στὴν συνδρομὴ σας;

— Ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ! εἶπε ὁ Μπλουί. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ὁ καπουκίνος Κορινιανὸς ἦρθε στὸ Μαρσνουάρ. Ἐχει βέβαια διαταγὰς ἀπὸ τὸν Καρδινάλιο.

— Κι' ὁ Μπλουί διηγῆθηκε στὸν Τραγκαβέλ τὴν συνάντησί του μὲ τὸν Κορινιανόν.

— ὦ! διάβολε! ἔκανε ὁ Τραγκαβέλ. Λυπᾶμαι μόνον γιατί ξέχασα τὸ θούρδουλά μου στὸ Παρίσι. Αὐτὸς χρειάζεται μόνον γιὰ τὴν ράχη τοῦ κατασκόπου τοῦ Καρδινάλιου. Πρέπει ὅμως τώρα νὰ τρέξουμε γιὰ ν' ἀπελευθερώσουμε τὴν δούκισσα καὶ νὰ συλλάβουμε τὸν ἀθλιο αὐτὸν ρασοφόρο. Ἀπ' αὐτὸν θὰ μάθουμε μόνον τί σκέφτεται

οὗτος ὁ καρδινάλιος.

— Λοιπὸν, κύριοι; ρώτησε ἡ Άνναϊς, δέχεσθε νὰ μὲ βοηθήσετε στὴν ὑπόθεσι αὐτή;

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπλουί, ὁ Τραγκαβέλ κι' ἐγὼ εἴμαστε στὶς διαταγὰς σας.

— Ἡ Άνναϊς τοὺς εὐχαρίστησε μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ τῆς, ἐξαιρετικὰ συγκινημένη.

— Ὁ Τραγκαβέλ δέν ἐνοιώθη πειὰ τίς πληγὴς του. Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, ἦταν ἱκανὸς νὰ τὰ θάλλῃ μὲ ὀλόκληρο στράτευμα.

— Ἀφοῦ συνεννοήθηκαν καὶ οἱ τρεῖς, ὁ Μπλουί ξεκίνησε γιὰ νὰ πάῃ νὰ κἀνῃ μιὰ κατόπτευσι στὴν ἔπαυλι τῆς δούκισσας καὶ νὰ ἰδῆ μὲ ποιους εἶχαν νὰ κάνουν. Σὲ λίγο ξαναγύρισε καὶ εἶπε:

— Ἐχομε νὰ κάνουμε, εἶπε, μονάχα μὲ τὸν Ρασκάς καὶ τὸν Κορινιανόν.

— Ἄ! τότε δέν εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ συνοδεύσετε, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ. Θὰ πάω μόνος μου καὶ σὲ μισὴ ὥρα ἡ δούκισσα θὰ βρίσκεται ἐλεύθερη ἐδῶ.

— Ἐν τούτοις, οὔτε ὁ Μπλουί, οὔτε ἡ Άνναϊς δέχθηκαν ν' ἀφήσουν μόνον τὸν Τραγκαβέλ. Ἐφυγαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς συγχρόνως.

— Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ Κορινιανὸς διηγόταν στὸν Ρασκάς πὼς καὶ γιατί θρισκόταν στὸ Μαρσνουάρ. Οἱ τρεῖς φίλοι μῆκαν, χωρὶς δυσκολία στὴν ἔπαυλι καὶ πίσω, ἀπ' τὴν πόρτα, παρακολούθησαν τὴ συνομιλία αὐτή. Τὴ στιγμὴ δὲ ἀκριβῶς ποῦ, ὅπως εἶδαμε, ὁ Ρασκάς ὤρμουσε μὲ τὸ κεφάλι χαμηλὰ ἐναντιὸν τοῦ Κορινιανόν, ὁ Τραγκαβέλ ἀνοίξε ἀπότομα τὴν πόρτα.

— Ἐτσι ὁ Ρασκάς θρέθηκε μπροστὰ στὸν Τραγκαβέλ, ὁ ὁποῖος, ἀπλώνοντας τὰ χέρια του, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τ' αὐτιά.

— Ὁ Ρασκάς συνῆλθε γρήγορα ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του. Συγχρόνως ὁ Κορινιανὸς προσπάθησε μὲ τρόπο νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, μὰ θρέθηκε μπροστὰ στὴν Άνναϊδα καὶ στὸν Μπλουί οἱ ὁποῖοι μῆκαν μέσα κι' ἔκλεισαν τὴν πόρτα πίσω τους.

— Ὁ Κορινιανὸς τότε ἔσπευσε νὰ ζαρῶσῃ σὲ μιὰ γωνιά.

— Καλημέρα, κύριε Ρασκάς! εἶπε ὁ Τραγκαβέλ. Ἴί κάνετε ἐδῶ, τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Γιαίρνει καθαρὸ ἀέρα! ἀπάντησε ἀντὶ τοῦ Ρασκάς, ὁ Κορινιανόν.

— Σκασιμὸς, ρασοφόρε! οὐρλιαξε ὁ Ρασκάς.

— Δέν εἶμαι πειὰ ρασοφόρος. Κι' ἔχω ἄλλωστε τὸ δικαίωμα νὰ μιλάω, γιατί...

— Μπλουί, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ, δῶσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸν θούρδουλά...

— Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔφερε ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμά της, γιατί ὁ Κορινιανὸς ξαναζάρωσε σὴν γωνιά του.

— Κύριε Ρασκάς, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ, λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ εἰδοποιήσετε τὴν κυρία δούκισσα ντὲ Σεβρέζ, τῆς ὁποίας εἴσθε δεσμοφύλαξ.

— Ὅχι! τὸν διέκοψε ἡ Άνναϊς, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμπαν ξαφνικά. Θὰ πάω μόνη μου νὰ θρῶ τὴν δούκισσα. Πυθ βρίσκεται;

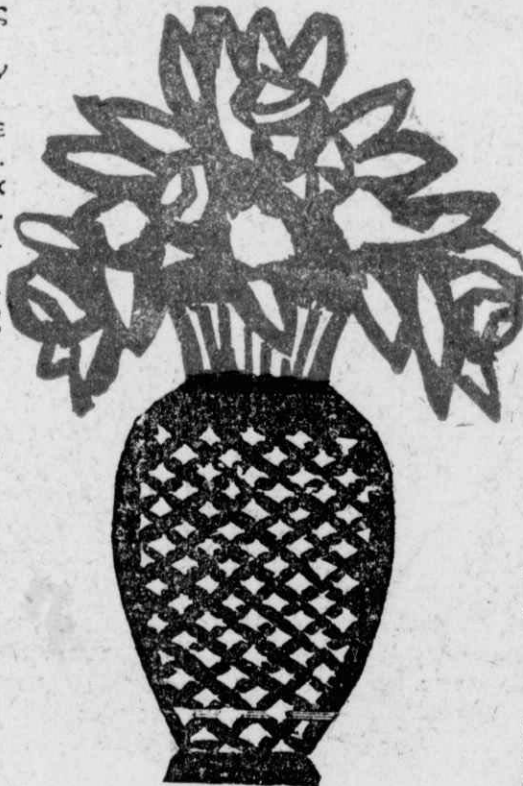
— Ὁ Ρασκάς ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸ ἐπάνω πάτωμα.

— Ἀμέσως ἡ Άνναϊς βγήκε ἔξω καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ τ' ἀνάλαφρα θήματά της ἀκούστηκαν στὴ σκάλα.

— Καὶ τώρα, κύριε Ρασκάς, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ, διηγῆσου μου πὼς αἰχμαλώτισες τὴν δούκισσα.

— Ὁ Ρασκάς ἄρχισε μὲ περηφάνεια τὴν ἀφήγησί του καὶ κόντευε πειὰ νὰ τελειώσῃ, ὅταν ἡ Άνναϊς ξαναγύρισε κατάχλωμη, κρατώντας μιὰ ἐπιστολὴν στὰ χέρια της. Ἀμέσως ὁ Τραγκαβέλ κατάλαβε ὅτι κάτι τρομερὸ εἶχε νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ.

— Ἴδου, εἶπε ἡ Άνναϊς, μιὰ ἐπιστολὴ τῆς δούκισσας ντὲ Σεβρέζ. Πρέπει νὰ σταλῇ στὸν Καρδινάλιο Ρισελιέ, ἀπόψε γιατί αὔριο ἡ βασιλικὴ συνοδεία θὰ φύγῃ.

— Μπορείτε να μου ανακοινώσετε το περιεχόμενο της έπιστολης αυτής; ρώτησε με γαλήνια φωνή ο Μπλουϊ.

— Ευχαρίστως, απάντησε η Άνναϊς. Να λοιπόν τί γράφει η δούκισσα ντέ Σεβρέζ στον Καρδινάλιο:

«Βρίσκομαι στὸ χωριὸ Μαρσονούα μέσα στὸ σπίτι πού θὰ εἶς ὑποδείξει ὁ ἐπιτέρω. Θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὸν κύριο Καρδινάλιο γιὰ κάποιες ὑποθέσεις, ἡ ὁποῖες ἀφοροῦν ἐμένα καὶ μερικὸς ἄλλους. Ἐάν ὁ κύριος Καρδινάλιος θὰ μοῦ κάνει τὴν τιμὴ νάρθη νὰ με συναντήσῃ, θὰ με βοηθήσῃ. Θὰ τὸν περιμένω ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Μία παγερὴ σιωπὴ ἐπακολούθησε.

— Ὡστε ἡ κυρία δούκισσα εἶνε ἀποφασισμένη νὰ περιμένῃ τὸν Καρδινάλιο; ρώτησε ὁ Μπλουϊ.

— Ἡ κυρία δούκισσα ἔφυγε κιόλας ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ἀπάντησε ἡ Άνναϊς μὲ γαλήνια φωνή. Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνα αμάξι θὰ τὴν ὀδηγήσῃ κοντὰ στὸ Παρίσι, σ' ἕνα μέρος σίγουρο. Ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ εἶμαι ἐκεῖνη πού θὰ περιμένῃ ἐδῶ τὸν Καρδινάλιο. Κύριε Τραγκαβέλ — ἐπρόσθεσε — ξέρετε ποῖο ἔγκλημα διέπραξε ὁ Καρδινάλιος ἀπέναντι τῆς μητέρας μου. Ξέρετε ἐπίσης ὅτι ἔχω ὀρκισθῆ νὰ σκοτώσω τὸν Καρδινάλιο ἢ νὰ σκοτωθῶ. Θέλετε νὰ με βοηθήσετε ἢ ὄχι;...

Ὁ κόμης Μπλουϊ καὶ ὁ Τραγκαβέλ ἔγειραν τὸ κεφάλι τους, παγωμένοι ἀπὸ τὴν σκληρὴ αὐτὴ φωνή πού τὴν ἔπνιγε σχεδὸν τὸ μῖσος. Τὰ μάτια τῆς Άνναϊδος πετοῦσαν ἀστραπές.

— Εἶμαι κόρη μιᾶς πεθαμένης, ἐξακολούθησε ἡ Άνναϊς, μιᾶς νεκρῆς πού καταπατήθηκε ἡ καρδιά της. Ὁ Ραβαγιακ τιμώρησε τὸν βασιλέα Ἐρρίκο. Κι' ἐγὼ τιμώρησα πρὸ ὀλίγου τὸν Σαμπριακ. Ἄλλὰ ὁ Ραβαγιακ ἦταν ἀπλό ὄργανο τοῦ Ρισελιέ. Ὁ Σαμπριακ, ὁ ὁποῖος ἐδηλητηρίασε τὴ μητέρα μου, ἦταν ἀπεσταλμένος τοῦ Ρισελιέ. Μοῦ μένει λοιπὸν νὰ φονεύσω τὸν Ρισελιέ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, ὁ Ρασκάς χλώμιασε, ἄρχισε νὰ τρέμη καὶ προσπάθησε νὰ ζαρῶσῃ ἀκόμα περισσότερο.

«Τί ἤθελα κι' ἔκανα τὸ ταξίδι αὐτό; σκέφθηκε. "Ἄν ὁ Ρισελιέ, τὴν νύχτα πού θάρθη, μὲ θρῆ ἐδῶ, θὰ με κρεμάσῃ..."»

— Κύριοι, ἐξακολούθησε ἡ Άνναϊς, τελειώνοντας, μὴ νομίζετε ὅτι ἔστησα ἐνέδρα στὸν Καρδινάλιο. Θέλω ἀπλούστατα νὰ μονομαχήσω μαζί του. Θὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ δεχθῆ τὴ μονομαχία αὐτὴ καὶ ἢ θὰ τὸν σκοτώσω ἢ θὰ με σκοτώσῃ!...

— Κυρία, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ, στὸ Σαιν-Λαζάρ μοῦ εἶπατε, ὅτι ἂν σκοτωθῆτε, ἔπρεπε νὰ πάρω τὸ ξίφος σας καὶ νὰ συνεχίσω τὸ ἔργο σας μέχρις ὅτου τὸ ἀποτελειώσω. Ἰσχύει πάντοτε ἡ διαταγὴ σας αὐτὴ σὲ μένα;

Ἡ Άνναϊς ἔγειρε τὸ κεφάλι της.

— Κύριε Τραγκαβέλ, απάντησε, τότε σὰς ὑποψιάζομαι. Διατάζοντάς σας νὰ σκοτώσετε τὸν Καρδινάλιο, ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ, ἂν ἡ ὑποψίες μου αὐτὲς ἦσαν ἀληθινές.

— Φτωχὰ παιδιὰ! ψιθύρισε ὁ Μπλουϊ.

— Καὶ τώρα; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Τραγκαβέλ.

Ἡ Άνναϊς ἐσώπασε....

Σκεφτότανε κάτι καὶ δίσταζε νὰ τὸ ἀποφασίσῃ. Δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὴ μιὰ νέα εὐγενικῆς καταγωγῆς, ἀγαποῦσε ἕναν κοινὸ ἱππότη.

Τέλος ὑψωσε γαλήνια τὸ κεφάλι της.

Τὰ βλέμματά της στηρίχθηκαν γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο στὸν Τραγκαβέλ μὲ μιὰ ἀπέραντη τρυφερότητα. Αὐτὴ ἡ ματιὰ ἔφτασε γιὰ νὰ κάνει τὸν Τραγκαβέλ, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδιά χτυποῦσε δυνατὰ, νὰ συλλογισθῆ: «Μὲ ἀγαπᾶ!»

— Ναί, εἶπε τέλος ἡ Άνναϊς, ἔνετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδικηθῆτε τὴν κυρία ντ' Λεσπάρ καὶ τὴν κόρη της. ἂν σκοτωθῶ... Μόνο ἐσεῖς ἔχετε τὸ δικαίωμα αὐτό.

Ὁ Τραγκαβέλ συγκέντρωσε ὅλη τὴν δύναμί του γιὰ νὰ μὴ κραυγᾶσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ του καὶ νὰ μὴ πέσῃ κάτω γονατιστός.

— Φτωχὰ παιδιὰ! ψιθύρισε καὶ πάλι ὁ Μπλουϊ...

Αὐτὸ ἦταν ὄλο... Μία θύελλα ἔρωτος πού πέρασε.

Ἔτσι ὁμως αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀνήσυχτοι νέοι μὲ τὶς τρυ-

φερές καρδιές ἐνώθηκαν πῶ γερὰ ἀπ' ὅ,τι θὰ τοὺς ἔνωσε ἕνας ὄρκος ἢ ἕνα πρῶτο φίλημα.

Κ' ἡ θύελλα πέρασε...

Ὁ Μπλουϊ σκεφτότανε τώρα: «Ἰατὶ ἡ κοινωνία νὰ δημιουργῆ ἐμπόδιο σὲ δυὸ τόσο ἐκλεκτὲς ψυχές καὶ νὰ καταστρέφῃ τὴν εὐτυχία τους;»

Ὁ Κοριγιάν πάλι παρακολουθοῦσε μὲ ἔκπληξι τὴ σκηνὴ αὐτὴ.

Ὁ Ρασκάς τέλος ἔτρεμε κ' ἡ φυσιολογία του, στὴν ὁποία ζωγραφίζοντουσαν ἡ διάφορες ἐντυπώσεις του, ἐπρόδιδε μιὰ μεγάλη ψυχικὴ πάλη.

Ἐδειχνε πὼς ὁ κατάσκοπος αὐτὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνει ἴσως πόσο ταπεινὸς ἦταν.

— Κύριοι, ἐξακολούθησε ἡ Άνναϊς μὲ φωνὴ ἐξαιρετικὰ γαλήνια, ἀναγκάσθηκα νὰ καταφύγω σ' ἕνα τέχνασμα πού εἶνε ἴσως λίγο δόλιο. Ἐζήτησα ἀπὸ τὴν κυρία δούκισσα ντέ Σεβρέζ, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀπελευθερώσεώς της, νὰ γράψῃ καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν τὴν ἐπιστολή. Ὁ Καρδινάλιος θάρθη ἀπόψε ἂν τὴν λάθῃ... Μὰ πρόκειται τώρα γιὰ τὸ ἐξῆς: Μὲ ποιὸν τρόπο ὁ Καρδινάλιος θὰ λάθῃ αὐτὴν τὴν ἐπιστολή; Ποιὸς θὰ τοῦ τὴν πᾶῃ;

— Ἐγὼ! εἶπε ὁ Ρασκάς.

Ἡ Άνναϊς τὸν κύτταξε αὐστηρά. Ὁ Τραγκαβέλ κούνησε τὸ κεφάλι του ἀμφίβολα. Καὶ μόνο ὁ Μπλουϊ, ὁ ὁποῖος εἶχε προσέξει τὴν ψυχικὴ πάλη τοῦ Ρασκάς στὴν ἔκφρασί του, φώναζε:

— Μπράβο, Ρασκάς!

Τότε ὁ Κοριγιάν, μὴ θέλοντας νὰ ὑστερήσῃ τοῦ ἀντιζήλου του, προχώρησε κι' αὐτὸς, καὶ εἶπε μὲ μεγάλη ἀξιοπρέπεια:

— Γιὰτὶ νὰ μὴν τὴν πᾶω ἐγὼ τὴν ἐπιστολή αὐτὴ; Δὲν θὰ σὰς προδώσω ἐγὼ... Ὁχι... Κι' οὔτε θὰ πᾶω στὸν Καρδινάλιο νάρθη ἐδῶ μὲ εἴκοσι ἄνδρες γιὰ νὰ σὰς σφάξῃ ὅλους...

— Σκασμὸς, ρασοφόρε! φώναζε ὁ Ρασκάς.

— Δὲν εἶμαι πειὰ ρασοφόρος! απάντησε ὁ Κοριγιάν, κοκκινίζοντας ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Θὰ μοῦ τὸ πληρ...

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του... Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ, θρέθηκε καθιστὸς ἀπάνω στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου, κρατῶντας μὲ τὰ δυὸ χέρια του τὴν κοιλία του καὶ ξεφωνίζοντας ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ Ρασκάς τοῦ εἶχε καταφέρει μιὰ γερὴ καὶ πετυχημένη κατακεφαλιά.

— Ἄ! αὐτὴ τὴ φορά σὲ πέτυχα! εἶπε ὁ Ρασκάς, τρίβοντας τὸ κεφάλι του, τὸ ὁποῖο εἶχε χρησιμοποιήσει ὡς βλήμα. Κάθησε ἐκεῖ ἡσυχος καὶ μὴν κουνηθῆς πειὰ ρασοφόρε...

Καί, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Άνναϊδα, ἐπρόσθεσε μὲ σεβασμό:

— Κυρία ἐμένα εἶχε στείλει ὁ Καρδινάλιος στὸ Ἄνζου γιὰ νὰ κατασκοπεύσω τὴ μητέρα σας κι, ἐγὼ τοῦ ἀνήγγειλα τὸν θάνατό της, ὅταν τὴν δηλητηρίασε ὁ Σαμπριακ. Ἐγὼ ἐπεχείρησα νὰ σὰς συλλάβω νεκρὴ ἢ ζωντανὴ στὸ Σαιν-Λαζάρ. Ἐγὼ συνέλαβα τὴ δούκισσα ντέ Σεβρέζ. Τώρα ὅμως, γιὰ νὰ ἀπαλλάξω τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίο, ὅλων αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων

της, σὰς λέω: Ἐγὼ θὰ παραδώσω τὴν ἐπιστολή αὐτὴ στὸν Καρδινάλιο... Μὲ καταλαβαίνετε, κύριοι; Εἶμαι ἕνας τυχοδιώκτης, ἀλλὰ δὲν θὰ προδώσω ποτὲ τὸν ἄνθρωπο πού με πλήρωνε, δηλαδὴ τὸν Καρδινάλιο. Εἶπατε, κυρία, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἐνέδρας καὶ ὅτι οἱ κύριοι δὲν θὰ κινηθοῦν κατὰ τὴν διάρκειά της μονομαχίας σας μὲ τὸν Καρδινάλιο... Ἐγὼ θὰ διευκολύνω τὴ μονομαχία αὐτὴ καὶ θὰ παρασταθῶ καὶ μάρτυς της, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρο: Ἄν οἱ κύριοι, ἀπὸ φόβο μήπως σὰς σκοτώσῃ ὁ Καρδινάλιος, ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του, θὰ τραβήξω κι' ἐγὼ τὸ σπαθί μου καὶ θὰ ἐπέμβω... Τότε πρέπει νὰ σκοτώσουν πρῶτα τὸν Καρδινάλιο κι' ἔπειτα ἐμένα... Ἄν δέχεσθε τὸν ὄρον αὐτό, δώστε μου τὴν ἐπιστολή...

— Μπράβο, κύριε Ρασκάς! τοῦ φώναζε ὁ Μπλουϊ.

Συγχρόνως ἡ Άνναϊς τοῦ ἔδωσε σιωπηλὰ τὴν ἐπιστολή.

(Ἀκολουθεῖ)

